

spreading heet, is dat deze niet werkt bij een frontale botsing. In 2007 ontvlamde de kredietcrisis in de Verenigde Staten. Alle soorten beleggingen werden toen overal naar beneden gesleurd, van aandelen tot (de meeste) grondstoffen en van vastgoed tot hedgefondsen. Niet vreemd dat cynici sterk begonnen te twifelen aan de toegevoegde waarde van diversificatie.

Toch blijven voorstanders van diversificatie erop wijzen dat spreading weliswaar minder goed, maar nog steeds werkt. In het horrorjaar 2008 onttrokken bijvoorbeeld obligaties van degenlijke landen zich aan de ellende. Beleggers zagen deze obligaties als veilige haven, waardoor de koersen omhooggingen. Ook goud en enkele andere edelmetalen stegen in waarde.

TOCH WAARDE

Kritiek op spreading komt vooral van beleggers die speuren naar dat ene pareltje. Het zijn *stock pickers* die komen met uitspraken als: "Een belegger die aan de ultieme vorm van spreading doet en de index koopt, weet in ieder geval zeker dat hij de index niet zal verslaan" en "je kunt prima al je eieren in één mandje stoppen, als je het mandje maar goed in de gaten houdt."

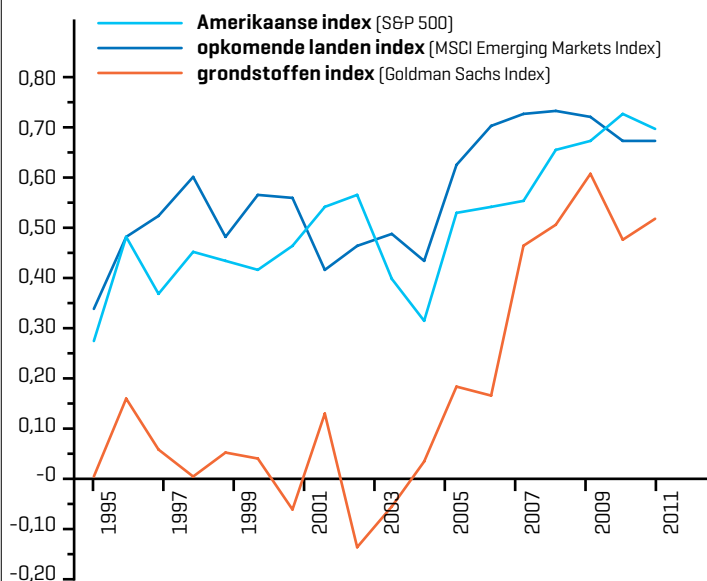
Het zijn mooie kreten, maar de praktijk laat zien dat het lastig is de potentie en risico's van een belegging te doorgronden. Vraag maar aan de werknemers van het failliete Enron. De werknemers van de energiegigant verloren niet alleen hun baan, maar ook hun pensioen dat grotendeels in Enron was belegd. Het is evident dat een goed gespreide belegger ook zeperds in zijn portefeuille heeft. Maar zeperds zullen de belegger nooit uit het veld slaan omdat hij ook in de goede beleggingen zit.

tussen Europese aandelen (MSCI Europe) en grondstoffen (Goldman Sachs Commodity index) schommelde in 1995 nog rond de nul. Maar in de laatste jaren is de correlatie opgelopen tot boven de 0,5. De correlatie tussen Europese aandelen en opkomende en Amerikaanse aandelen is ook stevig opgelopen. De voordelen van spreiden worden hierdoor kleiner en kleiner.

Misschien wel het grootste manco van de bescherming die

Correlatie stijgt richting één beleggingen steeds meer eenheidsworst

De verwevenheid tussen de verscheidene beleggingscategorieën wordt almaar hechter. Amerikaanse landen, opkomende landen en grondstoffen bewegen steeds meer dezelfde kant op.

Hoe tevreden bent u met uw beleggingsportefeuille?

Het diversificatievoordeel wordt de enige "free lunch" in beleggersland genoemd. Toch slaan veel beleggers de eeuwenoude wijsheid vaak in de wind. In hun jacht naar de volgende Microsoft, Google of Apple gokken veel beleggers op slechts één of twee paarden. Het maakt dat portefeuilles niet goed gespreid, maar juist heel geconcentreerd zijn.

En dan ook nog eens geconcentreerd in één land. Beleggers stoppen over het algemeen het grootste deel van hun vermogen in aandelen uit eigen land, de zogeheten thuisbias. Uit onderzoek blijkt dat Amerikanen zo'n 94 procent van hun vermogen in eigen land beleggen. In Japan en Groot-Brittannië gaat het om respectievelijk 98 en 82 procent.

Dit komt overeen met het credo van superbelegger Warren Buffett: "Beleg alleen in bedrijven die je begrijpt", maar het is vanuit spreidingsoogpunt verre van ideaal. Aangezien de bedrijven in dezelfde regio actief zijn, is de kans groot dat de aandelen namelijk met elkaar op en neer bewegen.

Met een vraag kunt u een indicatie krijgen van hoe goed uw portefeuille gespreid is: "Hoe tevreden bent u met alle soorten beleggingsklassen in uw portefeuille?" Als het antwoord is dat u tevreden bent, is de kans groot dat u nog beleggingssoorten kunt toevoegen voor een betere spreading. Bij een hoge tevredenheid, is de kans de groot dat de beleggingen hetzelfde smaakje hebben waardoor ze met elkaar mee zullen bewegen door de economische cyclus.

KRITIEK OP SPREIDING KOMT VOORAL VAN BELEGGER DIE SPEUREN NAAR DAT ENE PARELTJE